

MITJONS TIRATS PER TERRA

Benvolguda Tònia:

Com que és tan difícil parlar amb tu, he pensat que t'escriuria una carta. Però una carta a l'antiga, no un e-mail ni un SMS. Una carta de debò. Perquè em fa l'efecte que aquesta separació nostra és un error, i vull demostrar-t'ho. Tinc l'esperança que encara em tens prou afecte per a llegir-la sencera. Em feriria molt que la llancessis. Perquè tu saps més bé que ningú que, en aquesta separació, jo n'he estat la víctima. Per tant, diguem-ne que m'ho deus, escoltar-me. Per telèfon em vaig embarbussar. Però per escrit et diré amb més ordre el que penso. I veuràs que tinc raó.

Jo sé, com ho sabem tots els homes, que hi ha coses nostres que us molesten molt. Què vols que et digui? Ens han educat així. No vull caure en el tòpic de dir que la culpa és de les mares; per ser objectiu, he de dir que és culpa de tots, sobretot dels amics, dels companys, del pati de l'escola, de tothom. Si no vaig errat, ens retraieu, en general, les coses següents: que som més aviat bruts; que no abaixem la tapa del vàter; que deixem la roba de qualsevol manera; que quan ens canviem els mitjons, els bruts queden a terra; que no tanquem el pot del xampú ni del gel; que mai no ens fixem en la roba o el pentinat que porteu; que se'ns obliden els aniversaris; que no us escoltem amb prou atenció; que

dediquem més temps a la feina que a vosaltres; que som egoistes i desconsiderats. Ah, i que només ens agrada una mena de pel·lícules i que mai no volem veure les pel·lícules que us agraden a vosaltres.

Segurament em deixo coses, però aquestes són les que he sentit més vegades en boca d'una dona (incloent-hi la meva mare i la meva germana). Doncs bé: estic d'acord amb vosaltres, les dones. Tot això és típic dels homes i tot això és horrible. Ara bé, Tònia: he fet jo mai alguna d'aquestes coses? Pensa-ho bé abans de contestar. Crec que sóc escrupolós en la neteja, i que mai m'he deixat un flascó obert; crec que t'escolto sempre que parles amb mi, i saps que el meu horari de feina, a l'autoescola, és fix i que mai m'he entretingut (excepte quan m'has fet un encàrrec de darrera hora, per telèfon), per tant estic amb tu tot el temps de què dispo. I saps que, el cine, t'el deixo triar sempre a tu. I tot això no ho faig per obligació, que consti, sinó perquè m'agrada que sigui així, perquè estar amb tu, per a mi, és estar en la glòria.

Estàs disposada a reconèixer que tinc raó? Doncs continua pensant què et perds sense mi. Ja sé que t'ha agafat el rampell per aquest Lluís amb qui t'estàs. Jo no el conec de res, però a tu et conec molt bé. I conec els homes en general. No nego que va ser molt feridor que em diguessis que n'estimaves un altre i que te n'anaves. Però mirat fredament, jo sé molt bé que això és una foguerada, i m'he dit: per orgull t'he de perdre? Seria una bestiesa. Fixa't que no parlo

de perdó ni em faig el mascle amb tu ni el perdonavides. Però com que, a hores d'ara, la foguerada ja et deu haver passat (o deu estar a punt de passar-te: això és cosa de dies), vull que reflexionis una mica: té ell tot això que tinc jo? És net i endreçat? És considerat amb tu? És detallista? Et dedica tot el seu temps lliure? Es recorda de tot el que li dius? Analitza-ho, sisplau. Fredament. Perquè la vida en comú, a la llarga, pot ser un infern, per més passió que hi hagi hagut al començament. Saps el calvari que és conviure amb algú que deixa els mitjons bruts al terra del dormitori? Que mai no canvia el paper de vàter? Que només s'adona del teu vestit nou perquè tu li ho dius, que és nou? Que mai recorda quan és el teu aniversari o quan tens la regla? Que perd sempre les ulleres, el mòbil, la cartera o les claus, perquè és desordenat?

Tu, Tònia, estàs acostumada a mi, que sóc un home, ho hauràs de reconèixer, molt pacient i considerat. La mare sempre ho ha dit —i perdona que l'esmenti, però ella, per més que m'estimi, no deixa de ser una dona, amb pensaments de dona i amb reaccions de dona—, que tan pendent de la seva dona com jo, no en coneix cap, i menys encara el meu pare —almenys, això diu ella, però crec que amb raó.

Aquest Lluís et podrà fer feliç, a la llarga? Vols analitzar-ho un moment? Pensa que no et vull pressionar, però t'estimo prou per ajudar-te a evitar que cometis un error. No vull dir que, si tornessis, tot s'esborraria, perquè mentiria, però et dono la meva paraula —i tu, més que ningú, saps

que sóc home de paraula— que m'esforçaré per oblidar-ho, o almenys per arraconar-ho. I et prometo que no m'hi rabejaré, ni tan sols quan estigui de mal humor, que és quan tenim les defenses més baixes.

*Espero que siguis sensata. Que sospesis els pros i els con-
tres, que ens comparis amb imparcialitat, perquè jo estic
segur de sortir-hi guanyant. Faràs això, almenys això, per
mi? Crec que m'ho mereixo. I crec que et mereixo a tu molt
més que cap altre home. El meu és un amor genuí, i és per
a tota la vida. No és un amor de bursada, pastat de passió
i d'arravatament.*

*Sisplau, contesta'm. Espero el carter a partir d'ara cada
dia. No em facis patir més, Tònia meua!*

Jaume

Benvolgut Jaume:

*Tal com em demanes, et contesto de seguida. I et prometo
que he fet tot el que m'has demanat: reflexionar, comparar,
analitzar, pensar en tu i tot plegat. Tens raó en tot el que
dius, Jaume. Excepte en una cosa. Vull que ho vegis des del
meu punt de vista, com jo m'he esforçat, en llegir la teva
carta, a mirar les coses des del teu punt de vista.*

*El punt en què t'equivoques és suposar que això meu
amb en Lluís és una febrada, una passió passatgera, que es
cura amb quatre rebolcades. No, Jaume, no. Hi ha molt
més que això. Hi ha AMOR, així amb majúscules. És un*

*sentiment nou. A tu t'he estimat, però era diferent; era con-
si fóssim amics i a sobre féssim l'amor. Però de Lluís estic
enamorada. I ell ho està de mi.*

*Per contestar clarament la teva atenta carta et diré que
és descuidat, que deixa els mitjons tirats per terra i que
mai no tanca el xampú; que arriba tardíssim a casa (el seu
horari a la Facultat és molt més aleatori que el teu a l'au-
toescola), que de vegades em diu que també li agrada sortir
ell sol amb els amics, i això em fa ràbia, t'ho confesso; a més,
mira les dones boniques (cosa que encara em fa més ràbia).
Sí que m'escolta, però només si hi insisteixo. D'aniversaris,
diu que no en vol saber res, que tot plegat és una trampa
comercial perquè comprem regals, i que quan vingui Nadal
i Reis i tot això, que no compti amb ell per fer cap mena
de paperot. Brut no ho és, perquè li encanta l'aigua, però
la roba, si no m'hi fiqués jo, la portaria rebregada i sempre
es posaria la mateixa. De la seva feina, no m'en parla per-
què diu que què puc saber jo de cohomologia de varietats
algebraïques (oi que sona bé?) i que, per tant, que jo em
capfiqui en roba de criatura (saps que ara treballo en una
botiga de roba infantil? Em paguen poc, però m'encanta
tenir la meua autonomia: el meu cotxe, el meu horari, els
meus compromisos... Ai, com ho he enyorat!), que ell es cap-
ficarà en teoria de grups, per exemple. I que quan tinguem
el cervell lliure de preocupacions, ens tenim l'un a l'altre,
que semblen nous cada dia, com acabats de néixer, perquè
és molt reconfortant que cadascú tingui una vida pròpia i*

no depenent de la de l'altre. I cadascú amb els seus defectes, com ara que ell sigui desordenat o jo poruga.

Reconec que si això ho hagués parlat amb tu, que ets, en efecte –la teva mare és una dona expeditiva, però justa– molt considerat, és probable que jo hagués tornat a treballar i hagués tingut aquesta sensació de llibertat que tinc ara.

Però el cas no és aquest: és que amb tu m'avorria mortalment; és que fer l'amor amb tu era una mena de ritual amb els passos prèviament decidits; és que parlar amb tu és entrar en un món d'una insuportable monotonia. Ets tan avorrit, Jaume! Potser no t'ho hauria dit així de clar com t'ho dic, però tu m'ho has demanat explícitament: que sigui franca amb tu. No et vull ni humiliar ni ofendre, però marxar de casa és la cosa més sensata que he fet a la vida, i trobar el Lluís ha estat la xamba més magnífica que em podia imaginar. Molt millor que tocar-me la loteria o que m'invitessin a les festes de societat i jo tingués dotzenes de vestits bonics i centenars de sabates de marca. I ara! Un sol moment amb en Lluís val molt més que tot això, molt més que tot el que et puguis imaginar.

Dius que la passió passarà. Doncs mira: és el teu ordre i el teu detallisme els que han anat esborrant el que jo creia que era amor i que només era afecte que sentia per tu. Encara el sento, aquest afecte! Però l'estimo a ell: apassionadament, però també serenament. M'agrada veure'l, m'encanta quan arriba a casa, em torna boja quan em toca; em fa l'efecte que sóc la reina del món quan sortim

plegats; em moro quan em mira amb amor. Tu no tens ni idea què vol dir estar enamorat.

Em sap greu, Jaume, però aquesta és la veritat. Tota la veritat. La que m'has demanat que et digui.

Tònia

Tònia:

Ets una puta merdosa i una maleïda bandararra!

Jaume